

шена и смутена приятелката си. Не изглеждаше да е спала :

— Каква нощъ, моя мила! И Методи замина. Какво може да стане! Господинъ Струмски не е ли долу?

Отвори вратата на една стая и въведе гостенката си. Надя пристъпи прага и се спрѣ очудена. Въ гостната стая, на едно канапе, седѣше непознатъ младъ господинъ, който лениво пушеше цигара.

Госпожа Здравева попита съ гласъ, въ който още трѣпнѣше смущение :

— Не се ли познавате? Господинъ Младеновъ Писателъ. Не си ли чувала за него?

Господинътъ стана и се поклони.

— Госпожа Струмска!

Надя не подаде ржка.

Домакинята обясни :

— Господинъ Младеновъ е приятелъ на Методи. Гърмежитѣ го завариха въ кѣщи, и азъ не посмѣхъ да го пусна въ такова време да си върви.

Господинътъ се усмихна :

— За което трѣбваше да се лишите отъ съня си,

Седна и зае предишната си уморена поза съ цигара между прѣститѣ. Той бѣше около тридесетъ годишенъ, съ широки рамене, мургавъ, съ сини очи, имаше хубави устни и две дълбоки бразди отъ носа къмъ устата, които придаваха на избрѣснатото му лице ирониченъ и властенъ изразъ.

Госпожа Здравева искаше настойчиво да внуши невинността на късното посещение. Тя говорѣше и